

het echter aan de verwijzende rechter staat om dit na te gaan – kan de betrokkene, krachtens de artikelen 12, *sub b*, en 14, eerste alinea, *sub a* van richtlijn 95/46 de verwijdering van deze koppelingen van de resultatenlijst verlangen.

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

*Arie Van Hoe*¹⁰

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 16 mei 2014

Zaak: F.13.0100.F/1

CONTINUITÉIT VAN DE ONDERNEMING

Gerechtelijke reorganisatie – Opschorting – Boedelschuld

CONTINUITÉ DE L'ENTREPRISE

Réorganisation judiciaire – Sursis – Dette de la masse

In de mate dat de schuldvorderingen ten aanzien van de schuldenaar beantwoorden aan prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant, en ongeacht of zij voortvloeiën uit nieuwe verbintenissen van de schuldenaar of uit overeenkomsten die lopen op het ogenblik van het openen van de procedure, worden zij beschouwd als boedelschulden in een navolgende vereffening of faillissement tijdens de periode van reorganisatie of na het beëindigen ervan, in zoverre er een nauwe band bestaat tussen de beëindiging van de procedure en die collectieve procedure (art. 37, eerste lid WCO).

In de rechtspraak en rechtsleer bestaat sedert geruime tijd onenigheid over de vraag of het statuut van boedelschuld toegekend kan worden aan allerlei schuldvorderingen die voortvloeiën uit wettelijke bepalingen (bv. BTW, bedrijfsvoorheffing), of voorbehouden is aan contractuele schuldeisers.

In casu stond het statuut van een tijdens de opschorting ontstane bedrijfsvoorheffing centraal. Deze schuld was door het hof van beroep te Brussel als boedelschuld weerhouden. De vaststelling dat de bedrijfsvoorheffing ontstaat n.a.v. tijdens de opschorting verrichte arbeidsprestaties volstaat, een (rechtstreekse) contractuele band tussen de Staat en de schuldenaar is niet vereist.

Deze motivering doorstaat de toets van cassatie. De bedrijfsvoorheffing maakt deel uit van het loon van de werknemer (zie, art. 2, 1°, 3bis en 23 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers). Het statuut van boedelschuld betreft aldus het brutoloon, zonder onderscheid.

¹⁰. Assistent UA.

Hof van beroep Antwerpen 26 juni 2014

Zaak: 2013/AR/1980

CONTINUITÉIT VAN DE ONDERNEMING

Gerechtelijke reorganisatie – Opschorting – Boedelschuld

CONTINUITÉ DE L'ENTREPRISE

Réorganisation judiciaire – Sursis – Dette de la masse

De aan dit arrest onderliggende feiten kunnen als volgt samengevat worden. De schuldenaar was toegelaten tot een gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord op 27 september 2010. Tijdens de opschorting verrichtte de schuldeiser werken voor een bedrag van 22.891,50 EUR in hoofdsom. Op verzoek van de schuldenaar wordt een einde gesteld aan de procedure op 21 februari 2011. Bij vonnis van 7 maart 2011 wordt de schuldenaar toegelaten tot de procedure van gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag. Ook deze procedure wordt voortijdig beëindigd (24 mei 2011), en de schuldenaar wordt (ten langen leste) failliet verklaard op 26 mei 2011.

Aan de orde is de vraag of de schuldeiser, voor wat betreft de tijdens de eerste procedure ontstane schuldvordering, aanspraak kan maken op het statuut van boedelschuldeiser. Artikel 37, eerste lid WCO, bepaalt dienaangaande dat er een “nauwe band” moet bestaan tussen het beëindigen van de procedure (van gerechtelijke reorganisatie) en het faillissement. *Quid* met de opeenvolging van twee procedures van gerechtelijke reorganisatie?

Het hof van beroep te Antwerpen oordeelt, anders dan de eerste rechter, dat een voldoende nauwe band bestaat om het statuut van boedelschuld te verantwoorden. Indien de schuldenaar “op gebruikelijke wijze” gebruik gemaakt had van de mogelijkheid tot doelwijziging van de procedure van gerechtelijke reorganisatie (art. 39 WCO), zou er geen breuk ontstaan zijn, en zou het statuut van boedelschuld niet in vraag gesteld worden. Hierbij komt nog dat de datum van staking van bepaling in het faillissementsvonnis bepaald is op 26 november 2010.

Eens het statuut van boedelschuld verworven was, stond de verhouding tussen de boedelschuldeiser en de schuldeisers met een pand op het handelsfonds centraal. De boedelschuldeiser voerde ter zake aan dat zij een bijdrage (d.m.v. herstellingen) had geleverd tot de continuïteit van de onderneming, en aldus aanspraak kon maken op een preferente betaling uit de opbrengst van de tegeldegemaakte goederen (waarop een zakelijk recht is gevestigd). Artikel 37 *in fine* WCO vereist evenwel dat de betrokken prestaties hebben bijgedragen tot het behoud van de zekerheid (of de eigendom). Aan dit vereiste wordt niet voldaan door een algemene uiteenzetting. Integendeel, dient het concrete bewijs geleverd te worden dat de bewuste prestaties hebben geleid tot het behoud van het handelsfonds.